

Studium 3 - Nowa rodzina

Jako dziecko Boże jesteś członkiem rodziny Bożej, która rozproszona jest po całym świecie. Czego możesz oczekiwać od swojej nowej rodziny? Ten sam Duch Święty mieszka we wszystkich wierzących ludziach. Tak jak i inni wierzący: twoje siostry i bracia - otrzymałeś przebaczenie poprzez krzyż i odrodzenie przez Ducha. Jesteś uczniem tego samego Pana, czytelnikiem tego samego Pisma i oddającym cześć temu samemu Bogu. W tym studium będziemy głównie zajmować się nauczaniem Piotra, człowieka, któremu Jezus powierzył prowadzenie Kościoła w pierwszych wiekach jego istnienia.

Rodzina - zespół osób związanych węzłami pokrewieństwa, powinowactwa.

Rodzina w Starym Testamencie miała ustrój patriarchalny. Do rodziny zaliczano także służbę i niewolników. Posłuszeństwo i szacunek dla głowy rodziny były sprawą priorytetową dla wszystkich jej członków.

W Nowym Testamencie zachowały się podstawowe cechy rodziny, które miały znaczenie w czasach ST - przede wszystkim autorytet ojca i matki. Posługuje się także zamiennie słowem "rodzina" używając słowa "dom" - ma to swoje źródło w początkach chrześcijaństwa, kiedy to rodziny były ośrodkami życia religijnego. W Nowym Testamencie znajdujemy także miejsca, które wskazują na inny rodzaj więzi rodzinnych - łączących człowieka z Bogiem; grzesznika z Jezusem Chrystusem. Rodziny powołanej przez samego Jezusa, o wymiarze wiecznym.

Dzieje Apostolskie - (Grec. *prakseis apostolon*)

Księga ta obejmuje okres około 30 lat, od narodzin Kościoła do uwięzienia Pawła w Rzymie. Głównymi osobami Dziejów są apostołowie Paweł i Piotr. Jej zasięg pod względem geograficznym obejmuje kraje północnej części Morza Śródziemnego, dzisiejszą Syrię, Turcję i Grecję aż do centrum imperium rzymskiego. Zajmuje się przede wszystkim opisem działalności Kościoła i jego rozwoju ze szczególnym akcentem na sposób i formę szerzenia się ewangelii o Jezusie Chrystusie, z pomocą Ducha Świętego, zesłanego na uczniów w dniu Zielonych Świąt. Dzięki działaniu Ducha Św. Kościół przekroczył granice Izraela i stał się ruchem, który do dzisiaj obejmuje cały świat. Autorem tej książki jest Łukasz. Jest on jakby dalszym ciągiem jego Ewangelii. Prawdopodobnie z wykształcenia był lekarzem i jako jedyny autor Nowego Testamentu - nie był Żydem. Dzieje powstały pomiędzy 80 a 90 rokiem, a na pewno po roku 70 - Łukasz korzysta z Ewangelii Marka i ze szczegółów oblężenia Jerozolimy.

Dzieje Apostolskie 2

Kazanie Piotra, które jest skierowane do tłumu w Jerozolimie. Wywołuje ono natychmiastowa reakcję zgromadzonych tam ludzi.

List do Rzymian 12 (patrz: studium 1)

Rozdział 12 w szczególny sposób skupia się na stosunkach panujących między ludźmi i na podstawach życia chrześcijańskiego. Oddanie się Bogu jest początkiem przemiany człowieka i myślenia w kategoriach społeczności i wspólnoty z innymi chrześcijanami. Zmienia się nie tylko nasza postawa wobec ludzi, którzy wierzą w Boga, ale i wobec całego świata. Wskazówka: Księga Przypowieści Salomona wskazuje w kilkunastu miejscach na to, co jest podstawą trwałego i szczęśliwego życia rodzinnego na ziemi i we wzajemnych relacjach w rodzinie.

Komentarz nowych haseł:

Dz 2,36 – Chrystus (hbr. masziah, grec. christos)

Hebrajskie i greckie słowo ma to samo znaczenie. Tytuł hebrajski, w tłumaczeniu pomazany, został dany Zbawicielowi, którego przyjście zostało obiecanie przez proroków Starym Testamencie. Według Nowego Testamentu już Herod używa tego tytułu dla Jezusa, a później Piotr.

Dz 2,37 – apostołowie (grec. apostolos - wysłaniec; ten, który został posłany)

Określenia tego głównie używa się w Ewangeliach w odniesieniu do dwunastu uczniów Jezusa. Dotyczy ludzi, którym zostało zlecone jakieś szczególne zadanie; misja. Tych, którzy zostali przez Jezusa powołani do kontynuowania Jego nauczania. Nowotestamentowe użycie tego terminu nawiązuje do strotestamentowego określenia proroków, których określało się także jako wysłanników Boga.

Dz 2,38 – ochrzcić

Jezus przyjął chrzest od Jana Chrzciciela. Chrzest w Nowym Testamencie stanowi podstawę do rozpoczęcia chrześcijańskiego życia. Oznacza wprowadzenie w Bożą rodzinę.

Dz 2,40 – świadectwo

Jest to pojęcie wzięte z terminologii prawa procesowego. Ustalenie prawdy wymaga prawdziwego i szczerego świadectwa -niezależnie czy dotyczy to świadków w sądzie czy chrześcijan w codziennym życiu. W czasach NT apostołowie, nazywani byli świadkami, którzy składali świadectwo o Jezusie Chrystusie i Jego zbawczym dziele. Składanie świadectwa czy inaczej dawanie świadectwa przez chrześcijan jest publicznym wyznaniem przed całym światem swojej wiary w Jezusa, niezależnie od konsekwencji.

Dz 2,42 – wspólnota

Paweł używa tego terminu w znaczeniu zbioru osób powiązanych ze sobą i z Bogiem, który tworzy całość. Wspólnota, o której pisze Paweł jest kontynuacją wspólnoty życia, które wiódł Jezus ze swoimi uczniami. W ogólnym znaczeniu wspólnotą jest także dzielenie się wszystkim, co się posiada.

Dz 2,42 - łamanie chleba

W czasie ostatniej wieczerzy Jezus użył chleba i wina, aby w sposób symboliczny przedstawić swoją śmierć (1 Kor 11,23-26). W judaizmie łamanie chleba polegało na rozdzielaniu na początku posiłków placków chleba przez ojca rodziny i do tego zwyczaju nawiązuje ostatnia wieczerza. W kontekście Dziejów Apostolskich to wspólny posiłek pierwszych chrześcijan, który połączony był z Wieczerzą Pańską. Biblia bardzo często używa analogii, aby wytłumaczyć pewne prawdy duchowe. Najprostszy obraz rodziny porównany jest do ciała ludzkiego. Tak, jak ciało składa się z wielu części, a każda z nich pełni specyficzną funkcję, tak i rodzina Boża składa się z wielu członków, a każdy z nich ma jakiś specyficzny dar i rolę do odegrania.

Rz 12,3 – łaska

Miłość, jaką Bóg obdarza człowieka, który na nią nie zasłużył. Dalej: patrz komentarz w studium pierwszym.

Rz 12,4 – ciało

Posiada znaczenie naturalne i symboliczne. W Biblii często jest używane na określenie całej osoby i na określenie człowieka jako istoty fizycznej.

Rz 12,6 – dary

Nie istnieje żadna pełna lista darów duchowych, którymi może zostać obdarzony człowiek przez Ducha Świętego. Dary nie służą tylko i wyłącznie osobie, która została nimi obdarzona, ale przede wszystkim mają służyć innym ludziom. Apostoł Paweł uważał, że każdy wierzący człowiek musi mieć możliwość używania swoich darów w swoim zborze; kościele.

Rz 12,3.6 – wiara (hebr. aman - pewność, stałość, niezmiennosc)

Ufność pokładana w Bogu i Jego obietnicach. W NT pojęcie to związane jest z łaską Bożą i od niej uzależnione. Bez wiary nie można podobać się Bogu i nie można być zbawionym. Wiara także określa przyjmowanie podstawowych wiadomości o życiu Jezusa, na których opiera się nasze zaufanie.

Pytania k tekstu - Dz 2,36-42

1. W jakich okolicznościach Piotr wygłasza kazanie do zebranych ludzi w Jerozolimie?
2. W jaki sposób Piotr zwraca się do ludzi i określa kim jest Jezus?
3. Jak na to reaguje tłum?
4. Co oznacza upamiętanie?
5. Kogo dotyczy obietnica otrzymania daru Ducha Świętego?
6. Co było charakterystyczne dla życia pierwotnego Kościoła? Łukasz wymienia kilka cech zboru.
7. Co w tym kościele wydaje ci się najważniejsze? Dlaczego?
8. Co chciałbyś zrobić, zmienić, osiągnąć w swojej społeczności w najbliższej przyszłości?

Pytania k tekstu - Rz 12,3-8

9. W jaki sposób powinniśmy traktować samych siebie?
10. Jakim obrazem posługuje się Paweł pisząc o chrześcijanach?
11. Co jest źródłem wiary człowieka w Boga?
12. Jakie dary duchowe może otrzymać człowiek?
13. Czy odkryłeś jakimi darami Bóg cię obdarzył?